ĢENERĀLADVOKĀTA PAOLO MENGOCI [*PAOLO MENGOZZI*] SECINĀJUMI,

sniegti 2007. gada 8. novembrī [1]

I — Ievads

1. Ar 2006. gada 17. oktobra lēmumu, kuru Tiesa saņēma 2006. gada 6. novembrī, *Tribunal du travail de Bruxelles* [Briseles Darba tiesa] (Beļģija) uzdeva Tiesai prejudiciālu jautājumu par Padomes 1968. gada 29. februāra Regulas (EEK, *Euratom*, EOTK) Nr. 259/68, ar ko nosaka Eiropas Kopienu Civildienesta noteikumus un Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtību, kā arī paredz īpašus Komisijas ierēdņiem uz laiku piemērojamus pasākumus [2].

2. Šis jautājums radās strīdā starp *Gysen* [Gisena] un *A.s.b.l. Groupe S — Caisse d'Assurances sociales pour indépendants* (turpmāk tekstā — "Kase") un Beļģijas sociālās nodrošināšanas iestādi pašnodarbinātām personām saistībā ar apgādājamo bērnu pabalstu aprēķinu, kuri šai iestādei atbilstoši valsts tiesiskajam regulējumam ir jāmaksā Gisenai par diviem no viņas trīs bērniem.

II — Atbilstošais tiesiskais regulējums

A — *Kopienu tiesiskais regulējums*

3. Regula Nr. 259/68 atbilstoši tās 11. panta otrajai daļai "uzliek saistības kopumā un ir tieši piemērojama visās dalībvalstīs".

4. Eiropas Kopienu Civildienesta noteikumu (turpmāk tekstā — "Civildienesta noteikumi"), kā noteikts ar Regulas Nr. 259/68 2. pantu un kā izriet no turpmākajiem grozī-

1 — Oriģinālvaloda — itāļu.

2 — OV 1968, L 56, 1. lpp.

jumiem, 67. panta 1. punktā ierēdņiem ir paredzēti trīs veida ģimenes pabalsti: apgādnieka pabalsts, apgādājamā bērna pabalsts un pabalsts izglītībai.

5. It īpaši Civildienesta noteikumu VII pielikuma 1., 2. un 3. pantā ir noteikti nosacījumi, pēc kuriem nosaka katra šī pabalsta piešķiršanu un attiecīgo apmēru.

6. Civildienesta noteikumu 67. panta 2. punktā ir precizēts, ka "ierēdņiem, kas saņem šajā pantā noteiktos ģimenes pabalstus, jādeklarē līdzīgi pabalsti, kurus tie saņem no citiem avotiem", kurus "atskaita no pabalstiem, ko maksā atbilstīgi VII pielikuma 1., 2. un 3. pantam".

7. Atbilstoši Eiropas Kopienu pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtības (turpmāk tekstā — "PDNK"), kā noteikts ar Regulas Nr. 259/68 3. pantu un kā izriet no turpmākajiem šīs regulas grozījumiem, 20. panta 2. punktam un 21. pantam Civildienesta noteikumu 67. pants, kā arī Civildienesta noteikumu VII pielikuma 1., 2. un 3. pants pēc analoģijas attiecas uz pagaidu darbiniekiem.

B — *Atbilstošās valsts tiesību normas*

8. Atbilstoši tiesiskajam regulējumam, kas noteikts Beļģijas 1976. gada 8. aprīļa Karaliskajā dekrētā, ar kuru regulē ģimenes pabalstu sistēmu pašnodarbinātām personām [3] (turpmāk tekstā — "1976. gada 8. aprīļa Karaliskais dekrēts"), apgādājamo bērnu pabalstu apmērs ir atkarīgs no secības (turpmāk tekstā — "pakāpes"), kuru katrs bērns, par kuru tiek saņemts šis pabalsts, ieņem attiecīgā darba ņēmēja — pabalstu saņēmēja — bērnu dzimšanas hronoloģijā. Precīzāk — apmērs palielinās līdz ar katru bērnu, par kuru saņem pabalstus: līdz ar to par otro bērnu tie ir lielāki nekā pabalsti, kurus saņem par pirmo bērnu, un tie ir vēl lielāki par trešo bērnu un katru no nākošajiem bērniem.

9. Tomēr 1976. gada 8. aprīļa Karaliskā dekrēta 16. panta 1. punkta pirmajā daļā, kā tas ar atpakaļejošu spēku, sākot no 2001. gada 1. jūlija, grozīts ar 2003. gada 7. septembra Karaliskā dekrēta [4] 4. pantu, ir noteikts šādi:

"Atbilstoši 17., 19., 20. un 20.a pantam bērnu pakāpe tiek noteikta, ņemot vērā to bērnu dzimšanas hronoloģisko kārtību, par kuriem tiek saņemti pabalsti, pamatojoties uz šo dekrētu, saskaņotajiem likumiem attiecībā uz ģimenes pabalstiem darba ņēmējiem, 1965. gada 26. marta Karalisko dekrētu

3 — 1976. gada 6. maija *Moniteur Belge*, 5952. lpp. Laika gaitā dekrēts ir vairākkārt grozīts.

4 — 2003. gada 1. oktobra *Moniteur Belge*, 48215. lpp.

attiecībā uz ģimenes pabalstiem, kas tiek piešķirti noteiktu kategoriju darba ņēmējiem, kurus nodarbina valsts, 1971. gada 20. jūlija Likumu, ar kuru nosaka garantētos ģimenes pabalstus, un Beļģijā spēkā esošajām starptautiskajām konvencijām sociālās nodrošināšanas jomā." [5]

III — Fakti un prejudiciālais jautājums

10. Gisena ir Beļģijas pilsone un Beļģijā veic savu profesionālo darbību kā pašnodarbināta persona.

11. Viņa ir trīs bērnu māte: Adrjēns [*Adrien*] piedzima 1989. gadā pirmajā laulībā, kura tika šķirta 1993. gadā, Augustīns [*Augustin*] piedzima 1994. gadā un Elīze [*Élise*] piedzima 1996. gadā otrās laulības laikā, kura tika šķirta 2000. gadā.

12. Gisenas pirmais vīrs, Adrjēna tēvs, 2001. gada 1. decembrī kā pagaidu darbinieks tika pieņemts darbā Eiropas Kopienu Komisijā. Sākot no šī datuma, Komisijas dienests, pamatojoties uz Civildienesta noteikumiem un PDNK, pilnā apmērā Gisenai, kurai ar tiesas spriedumu bija uzticēta vecāku vara pār viņas dēlu Adrjēnu, maksāja apgādājamā bērna pabalstus viņa tēva vārdā un uzdevumā.

13. Ar tiesas lēmumu ģimenes pabalsti par Gisenas diviem jaunākajiem bērniem, kurus maksāja Kase, tika maksāti Gisenai, kura kopā ar otro vīru pār šiem bērniem īstenoja vecāku varu.

14. Ar 2002. gada 22. februāra vēstuli Gisena informēja Kasi, ka, sākot no 2001. gada 1. decembra, viņa no Komisijas saņem pabalstus par Adrjēnu.

15. Līdz ar to Kase pārstāja viņai maksāt pabalstu par Adrjēnu, bet turpināja maksāt pabalstus par Augustīnu un Elīzi kā par otrās un trešās pakāpes bērniem.

16. Tomēr Kase, sākot no 2003. gada marta, ieturēja EUR 2284,84 no Gisenai izmaksātajiem ikmēneša ģimenes pabalstiem, kas ir summa, kura atbilst starpībai starp

5 — Neoficiāls tulkojums no oriģinālteksta franču valodā.

pabalstiem, kuri ir samaksāti par Augustīnu un Elīzi kā par otrās un trešās pakāpes bērniem, un pabalstiem, kuri, pēc Kases uzskatiem, bija jāmaksā par tiem kā par pirmās un otrās pakāpes bērniem. No šī brīža Kase Gisenai izmaksāja pabalstus par Augustīnu un Elīzi kā par pirmās un otrās pakāpes bērniem, jo tā uzskatīja, ka bērni, par kuriem tiek saņemti ģimenes pabalsti no Eiropas Kopienas, nav ņemami vērā, lai noteiktu to bērnu grupu, par kuriem tiek saņemti pabalsti, pamatojoties uz 1976. gada 8. aprīļa Karaliskā dekrēta 16. panta 1. punkta pirmo daļu.

17. Līdz ar to Gisena cēla prasību *Tribunal du travail de Bruxelles*, lūdzot tiesu atzīt, ka attiecīgā panta nozīmē Augustīns un Elīze ir jāuzskata par otrās un trešās pakāpes bērniem, un piespriest Kasei atmaksāt naudas summu, kuru tā ieturējusi no ģimenes pabalstiem, kuri tai tika izmaksāti, sākot no 2003. gada marta, un piespriest atmaksāt neizmaksāto summu, kas atbilst starpībai starp to summu, kura viņai tika izmaksāta, un tiem pabalstiem, kuri viņai bija jāsaņem par šiem bērniem.

18. Iepriekš minētā tiesa nolēma apturēt tiesvedību un iesniegt Eiropas Kopienu Tiesā šādu prejudiciālu jautājumu:

"Vai regula [Nr. 259/68] un tās "VII pielikuma: Atalgojums [..]" 1. iedaļas, "Ģimenes pabalsti", kas ir šādi:

a) apgādnieka pabalsts;

b) apgādājamā bērna pabalsts;

c) pabalsts izglītībai,

67. panta 1. punkts var tikt uzskatīti vai tie ir jāuzskata par noteikumiem, kas šajā lietā apstrīdētajā valsts tiesiskajā regulējumā ir apzīmēti par "[..] Beļģijā spēkā esošu starptautisku konvenciju sociālās nodrošināšanas jomā"?"

IV — Juridiskā analīze

19. Lai atrisinātu šo strīdu pamata prāvā, iesniedzējtiesai ir jānoskaidro, vai, piemērojot 1967. gada 8. aprīļa Karaliskajā dekrētā paredzētos noteikumus, nosakot to pašnodarbināto personu bērnu grupu, kuri saņem

ģimenes pabalstus, ar mērķi noteikt katra bērna pakāpi un līdz ar to arī pabalsta apmēru, kas ir izmaksājams par katru no tiem, ir jāņem vērā tie bērni, par kuriem Kopienu iestādes maksā ģimenes pabalstus, pamatojoties uz Civildienesta noteikumiem un PDNK.

20. Lietas dalībnieki pamata lietā iesniedzējtiesā diskutēja par "Beļģijā spēkā esošas starptautiskas konvencijas sociālās nodrošināšanas jomā" jēdziena apmēru, kurš ir minēts iepriekš minētā karaliskā dekrēta 16. panta 1. punkta pirmajā daļā. Kā to var secināt no iesniedzējtiesas nolēmuma, atsauce uz "Beļģijā spēkā esošajām starptautiskajām konvencijām sociālās nodrošināšanas jomā" iepriekš minētajā tiesību noteikumā tika iekļauta ar 2003. gada 7. septembra Karalisko dekrētu pēc tam, kad Beļģijas *Cour d'Arbitrage* [Arbitrāžas tiesa] [6] 2001. gada 13. jūlija spriedumā Nr. 106/2001 [7] bija atzinusi, ka ar tādu Likuma attiecībā uz darba ņēmēju ģimenes pabalstiem, kuri tika koordinēti ar 1939. gada 19. decembra Karalisko dekrētu [8], 42. pantu tiek pārkāpts Beļģijas Konstitūcijas 10. un 11. pants par vienlīdzīgas attieksmes un nediskriminācijas principiem, "jo, pamatojoties uz 42. pantu, nosakot pakāpi, ar kuru tiek noteikts ģimenes pabalstu apmērs, tiek ņemti vērā tikai tie bērni, par kuriem tiek saņemti pabalsti, pamatojoties uz iepriekš minētajiem saskaņotajiem likumiem, neņemot vērā bērnu, par kuru tiek saņemti ģimenes pabalsti, pamatojoties uz Eiropas Savienības dalībvalsts tiesisko regulējumu, kas ticis atzīts par piemērojamu saskaņā ar Kopienu tiesībām" [9].

21. Gisena pamata lietā apgalvoja, ka "Beļģijā spēkā esošu starptautisko konvenciju sociālās nodrošināšanas jomā" jēdzienā saskaņā ar 1976. gada 8. aprīļa Karaliskā dekrēta 16. panta 1. punkta pirmo daļu tiek iekļauti tādi saistoši tiesību noteikumi, kurus ir pieņēmusi saskaņā ar starptautiskajām publiskajām tiesībām izveidota iestāde, kā tie, kas ir paredzēti Civildienesta noteikumos.

22. Savukārt Kase uzskatīja, ka iepriekš minētā tiesību noteikuma, kas tika paredzēts 2003. gada 7. septembra Karaliskajā dekrētā, piemērošanas jomas paplašināšana attiecas tikai uz tām valstīm, ar kurām Beļģijas Karaliste ir noslēgusi daudzpusējas vai divpusējas starptautiskas konvencijas sociālās nodrošināšanas jomā. Tā norādīja, ka starp Beļģijas Karalisti un Eiropas Kopienu iestādēm vai starptautiskajām organizācijām, kuras maksā ģimenes pabalstus saviem nodarbinātajiem, nav noslēgta nekāda konvencija.

6 — 2007. gada 7. maijā ar Beļģijas Konstitūcijas grozījumu *Cour d'Arbitrage* tika pārdēvēta par *Cour Constitutionnelle* (Konstitucionālā tiesa) (2007. gada 8. maija *Moniteur Belge*, 25101. un 25102. lpp.).

7 — 2001. gada 13. novembra *Moniteur Belge*, 38689. lpp.

8 — 1939. gada 22. decembra *Moniteur Belge*, 8702. lpp.

9 — Neoficiāls attiecīgā sprieduma motīvu daļas tulkojums.

23. Kase norādīja, ka, kaut arī Līgumi, ar kuriem tiek izveidotas Kopienas, ir Beļģijā spēkā esošas starptautiskās konvencijas un atsevišķi tiesību noteikumi, kurus pieņem šīs starptautiskās iestādes, ir tiešā veidā saistošas dalībvalstīm, Civildienesta noteikumi, ar kuriem tiek piešķirtas tiesības Kopienu ierēdņiem, kuri tās var īstenot attiecībā uz savu darba devēju, nav nekavējoties un tieši piemērojami Beļģijas tiesiskajā regulējumā.

24. Tāpat nolēmumā ir norādīts atzinums, ko pamata lietā izteica *Ministère Public* [Prokuratūra] un atbilstoši kuram Regula Nr. 259/68, kuras juridiskais pamats ir divi starptautiskie līgumi, kurus ir ratificējusi Beļģijas Karaliste — EK līgums un 1965. gada 8. aprīļa Protokols par privilēģijām un imunitāti Eiropas Kopienās [10] — un kura atbilstoši tās 11. pantam uzliek saistības kopumā un ir tieši piemērojama visās dalībvalstīs, ir jāuzskata par tādu, uz kuru ir attiecināms jēdziens "Beļģijā spēkā esoša starptautiska konvencija sociālās nodrošināšanas jomā" atbilstoši 1976. gada 8. aprīļa Karaliskā dekrēta 16. panta 1. punkta pirmajai daļai.

25. Pēc tam, kad tika norādīti lietas dalībnieku apsvērumi un iepriekš minētais *Ministère Public* viedoklis un kad tika norādīts, ka 1976. gada 8. aprīļa Karaliskais dekrēts, atsaucoties uz "Beļģijā spēkā esošām starptautiskām konvencijām sociālās nodrošināšanas jomā", redakcionāli ir atšķirīgs no citām valsts tiesību normām, kuras atšķirīgajā pensiju jomā tieši atsaucas uz "Civildienesta noteikumiem tām iestādēm, kuras ir izveidotas saskaņā ar starptautiskajām publiskajām tiesībām", iesniedzējtiesa noformulēja prejudiciālo jautājumu, kurš tiek izskatīts šajā lietā, nesniedzot nekādus citus apsvērumus.

26. No prejudiciālā jautājuma, kā tas ir minēts nolēmumā, skaidri izriet, ka tas neietilpst Tiesas kompetencē. Iesniedzējtiesa, jautājot, vai Civildienesta noteikumi un to VII pielikums ir jāuzskata par "Beļģijā spēkā esoš[u] starptautisk[u] konvencij[u] sociālās nodrošināšanas jomā" 1976. gada 8. aprīļa Karaliskā dekrēta 16. panta 1. punkta pirmās daļas nozīmē, vēlas, lai Tiesa interpretētu Beļģijas tiesību normu [11]. Kā zināms, ar EKL 234. pantu nodibinātās tiesu iestāžu sadarbības sistēmas ietvaros valsts tiesību normu interpretācija ir piekritīga dalībvalstu tiesām, nevis Kopienu Tiesai [12].

27. Līdz ar to pašai iesniedzējtiesai ir jānosaka, kas iepriekš minētās valsts tiesību normas nozīmē ir jāsaprot ar atsauci uz

10 — OV 1967, 152, 13. lpp.

11 — Jānorāda, ka, pat ja valsts tiesību norma nav norādīta nolēmumā, bet ir tikai iekļauta lietas materiālos, kuri attiecas uz šo tiesvedību un kuri nosūtīti kopā ar lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, attiecīgais nolēmums tik un tā ļauj saprast šīs tiesību normas saturu.

12 — 1993. gada 12. oktobra spriedums lietā C-37/92 *Vanacker* un *Lesage* (*Recueil*, I-4947. lpp., 7. punkts) un 2005. gada 20. oktobra spriedums lietā C-511/03 *Ten Kate Holding Musselkanaal* u.c. (*Recueil*, I-8979. lpp., 25. punkts un tajā minētā judikatūra).

"Beļģijā spēkā esošu starptautisku konvenciju sociālās nodrošināšanas jomā". Tāpat valsts tiesas kompetencē būtu piemērot šo tiesību normu un noteikt, vai uz Civildienesta noteikumiem un PDNK ir attiecināms šis jēdziens. Eiropas Kopienu Tiesa var tikai izskaidrot šo tiesību aktu juridisko raksturu, lai iesniedzējtiesa varētu veikt attiecīgo izvērtējumu.

28. Šāds izskaidrojums, kaut arī tas nerada šaubas vai sarežģījumus, ir vēl jo vairāk lietderīgāks, ņemot vērā atsevišķus apgalvojums, kas tika izteikti iesniedzējtiesā. It īpaši jānorāda, ka pamata lietas procesā Kase apgalvoja, ka, kaut arī Civildienesta noteikumi piešķir ierēdņiem tiesības, kuras viņi var īstenot attiecībā uz savu darba devēju, tos nevar tūlītēji un tieši piemērot Beļģijas tiesiskajā regulējumā.

29. Līdz ar to uzskatu, ka iesniedzējtiesas uzdotais jautājums ir jāpārformulē tādā veidā, lai varētu noteikt Civildienesta noteikumu un PDNK juridisko raksturu, kā arī to iespējamo tiešo piemērojamību Beļģijas tiesiskajā regulējumā.

30. Šajā sakarā vispirms jānorāda, ka Eiropas Savienības Padome ar Civildienesta noteikumu un PDNK pieņemšanu īsteno EK līgumā paredzētu tiesību noteikumu (jaunajā redakcijā — EKL 283. pants), ar kuru Padome pēc Komisijas priekšlikuma, apspriedusies ar pārējām attiecīgajām iestādēm, ar kvalificētu balsu vairākumu pieņem Eiropas Kopienu Civildienesta noteikumus un Kopienu pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtību [13]. Savukārt atsevišķie Civildienesta noteikumu un PDNK noteikumi ir veids, kā tiek īstenoti atsevišķi tiesību noteikumi, kuri paredzēti Eiropas Kopienas dibināšanas līgumam un Eiropas Atomenerģijas Kopienas dibināšanas līgumam pievienotajā Protokolā par privilēģijām un imunitāti Eiropas Kopienās, it īpaši tā 7. pantā un 12.–16. pantā, kuram ir tāds pats raksturs un rangs kā šiem līgumiem.

31. Turklāt ir jānorāda — kā Tiesa uz to jau ir norādījusi, ka Civildienesta noteikumi un PDNK tika pieņemti ar Regulu Nr. 259/68 un atbilstoši EEK līguma 189. panta otrajai daļai (jaunajā redakcijā — EK līguma 189. panta otrā daļa, jaunajā redakcijā pēc grozījumiem EKL 249. panta otrā daļa) šī regula ir vispārpiemērojama, tā uzliek saistības kopumā un ir tieši piemērojama visās dalībvalstīs [14], kā

13 — Precīzāk, Regula Nr. 259/68 tika pieņemta, pamatojoties uz Līguma par vienotas Eiropas Kopienu Padomes un vienotas Eiropas Kopienu Komisijas izveidi (OV 1967, 152, 2. lpp.) 24. panta 1. punktu, kurš ir pants, ar kuru tika atcelts iepriekš spēkā esošais EEK līguma 212. pants, kura teksts tika iestrādāts EK līguma 283. pantā.

14 — 1981. gada 20. oktobra spriedums lietā 137/80 Komisija/Beļģija (*Recueil*, 2393. lpp., 7. punkts) un 1987. gada 7. maija spriedums lietā 186/85 Komisija/Beļģija (*Recueil*, 2029. lpp., 21. punkts).

tas turklāt ir norādīts arī minētās regulas 11. pantā. Tiesa uzskata, ka no tā izriet, ka papildus sekām, kādas Civildienesta noteikumi un PDNK rada Kopienu administrācijas iekšējai kārtībai, tie tāpat ir saistoši dalībvalstīm tiktāl, ciktāl to atbalsts ir vajadzīgs, lai īstenotu šos aktus [15].

32. Piemēram, Tiesa — nosakot, ka Civildienesta noteikumu 67. panta 2. punkts dod iespēju atrisināt strīdus starp Kopienas un vairāku valstu regulējumiem un ka minētajos Civildienesta noteikumos paredzētie ģimenes pabalsti tiek izmaksāti apgādniekiem tikai tad, ja to apmērs pārsniedz salīdzināmu pabalstu apmēru, kuri tiek izmaksāti, pamatojoties uz dalībvalsts tiesiskajā regulējumā paredzēto sistēmu ir norādījusi, ka, tā kā tie balstās uz minēto 67. panta 2. punktu, proti, uz tiesību normu, kura ir paredzēta regulā, kas ir pieņemta, pamatojoties uz EEK līguma 189. panta otro daļu, pabalstu, kuri tiek izmaksāti, pamatojoties uz Civildienesta noteikumiem, papildinošais raksturs ir saistošs dalībvalstīm un valsts tiesiskais regulējums nevar tos neievērot [16].

33. Līdz ar to Civildienesta noteikumi un PDNK ir saistoši visām dalībvalstīm, tostarp Beļģijai. Turklāt nevar uzskatīt, ka šāds saistošais spēks, kas noteikts Beļģijas iestādēm, nepastāv šajā lietā, jo Tiesa turklāt ir noteikusi, ka Civildienesta noteikumu 67. panta 2. punkts neuzliek "dalībvalstīm jebkādus pienākumus ģimenes pabalstu jomā gadījumos, kad ierēdņa, pensionēta ierēdņa vai cita Kopienu darbinieka laulātais dalībvalstī veic pašnodarbinātā darbības" [17].

34. Šis Tiesas novērojums nozīmē tikai to, ka dalībvalstij nav aizliegts liegt ģimenes pabalstus, kas paredzēti atbilstoši tās tiesiskajam regulējumam, norādot uz to, ka apgādniekiem par šo pašu bērnu ir tiesības saņemt ģimenes pabalstus, kuri tiek izmaksāti saskaņā ar Civildienesta noteikumiem un PDNK, ja Kopienu ierēdņa vai darbinieka laulātais veic pašnodarbinātā darbības tās teritorijā [18]. Patiešām, kā uz to ir norādījusi Eiropas Kopienu Tiesa, "līdzīga rakstura pabalsti, kuri atbilstoši iepriekš minētajam tiesību noteikumam ir jāatskaita no ģimenes pabalstiem, kuri tiek izmaksāti, pamatojoties uz Civildienesta noteikumiem, un kuri tādējādi atbrīvo iestādes no pienākuma maksāt iepriekš minētos pabalstus, ir tikai tie, kuri tiek maksāti darba ņēmējiem" [19]. Tomēr Civildienesta noteikumu 67. panta 2. punkta nepiemērojamība iepriekš minētajos gadī-

15 — Iepriekš minētie 1981. gada 20. oktobra spriedums lietā Komisija/Beļģija, 8. punkts, un 1987. gada 7. maija spriedums lietā Komisija/Beļģija, 21. punkts.

16 — Iepriekš minētais 1987. gada 7. maija spriedums lietā Komisija/Beļģija, 23. punkts.

17 — *Ibidem*, 34. punkts.

18 — *Ibidem*, 33. punkts.

19 — *Ibidem*.

jumos nekādā veidā nemazina Civildienesta noteikumu un PDNK saistošo un tiešās piemērojamības raksturu dalībvalstīm, tostarp arī Beļģijai.

35. Ņemot to vērā, uz prejudiciālo jautājumu, kas iesniegts Tiesai, var atbildēt, vienkārši norādot, ka Civildienesta noteikumi un PDNK, kuri ir apstiprināti ar Kopienu regulu, ir vispārpiemērojami un tie uzliek saistības kopumā un ir tieši piemērojami visās dalībvalstīs.

36. Tomēr Komisija, kura papildus Gisenai ir vienīgais lietas dalībnieks, kas iesniedzis rakstveida apsvērumus šajā prejudiciālā nolēmuma tiesvedībā, iesaka prejudiciālo jautājumu pārformulēt plašāk, kā iepriekš jau esmu norādījis šo secinājumu 29. punktā. Tā iesaka uzskatīt, ka iesniedzējtiesa faktiski vēlas uzzināt, "vai Kopienu tiesības ir jāinterpretē tādā nozīmē, ka tās nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, pamatojoties uz kuru, to pašnodarbināto personu, kurām ir tiesības uz ģimenes pabalstiem, pamatojoties uz Kopienu regulējumu, kas ir noteikts ar [Civildienesta noteikumiem], bērni, par kuriem tiek saņemti šādi pabalsti, netiek ņemti vērā, lai noteiktu šīs pašnodarbinātās personas bērnu pakāpes, kuras ietekmē ģimenes pabalstu apmērus, [kuri ir jāizmaksā šai personai par viņas pārējiem bērniem]".

37. Šāds prejudiciālā jautājuma formulējums vairs nebūtu vērsts tikai uz to, lai noskaidrotu Civildienesta noteikumu un PDNK juridisko raksturu, lai iesniedzējtiesa varētu noteikt, vai uz šiem aktiem ir attiecināms jēdziens "Beļģijā spēkā esoša starptautiska konvencija sociālās nodrošināšanas jomā", kura piemērošanas joma tiesai ir jānosaka atbilstoši valsts tiesībām.

38. Tā vietā vai papildus šāds jautājums būtu vērsts uz to, lai noskaidrotu, vai Kopienu tiesībās kā augstākstāvošas pakāpes tiesībās ir noteikti ierobežojumi attiecībā uz attiecīgās valsts tiesību normas interpretāciju un piemērošanu. Līdz ar to — ņemot vērā valsts tiesas pienākumu interpretēt valsts tiesību normu cik vien iespējams saskaņā ar Kopienu tiesībām un atsevišķos gadījumos pat pienākumu nepiemērot to, ja saskaņota interpretācija nav iespējama — ir jānosaka jebkādas Kopienu tiesībās paredzētās prasības, kuras iesniedzējtiesai palīdzētu noteikt valsts tiesiskajā regulējumā minētā jēdziena piemērošanas jomu un vajadzības gadījumā izvērtēt, vai tiesību noteikums, kurā ir ietverts šis jēdziens, ir saderīgs ar Kopienu tiesībām gadījumā, ja šis jēdziens nav interpretējams tādā veidā, ka tajā tiek iekļauti Civildienesta noteikumi un PDNK.

39. Jānoskaidro, vai prejudiciālā jautājuma pārformulēšana, kā to iesaka Komisija, būtiski paplašinot iesniedzējtiesas uzdotā

jautājuma priekšmetu, nepārsniedz EKL 234. pantā paredzēto sadarbību starp Eiropas Kopienu Tiesu un valstu tiesām.

40. Šajā sakarā jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas judikatūru tādu jautājumu gadījumā, kuri ir noformulēti nepiemērotā veidā vai kuri pārsniedz Tiesai saskaņā ar EKL 234. pantu paredzēto kompetenci, Tiesai ir tiesības izdalīt no visas valsts tiesas iesniegtās informācijas un tostarp no lēmuma par prejudiciāla jautājuma uzdošanu pamatojuma tos Kopienu tiesību elementus, kuriem ir nepieciešama interpretācija, ņemot vērā strīda priekšmetu [20].

41. Lai varētu dot noderīgu atbildi iesniedzējtiesai, kura ir iesniegusi prejudiciālu jautājumu, Eiropas Kopienu Tiesa var uzskatīt par vajadzīgu ņemt vērā tos Kopienu tiesību noteikumus, uz kuriem iesniedzējtiesa nav norādījusi savā jautājumā [21]. Tas ir noticis gan tādos gadījumos, kad Tiesai iesniegtajā prejudiciālajā jautājumā norādes uz Kopienu tiesībām nav bijušas atbilstīgas situācijai, par kuru ticis uzdots prejudiciāls jautājums [22], gan tādos gadījumos, kad jautājumā nav bijušas iekļautas nekādas norādes uz noteiktu Kopienu tiesību noteikumu, bet kurā veikta atsauce uz EK līgumu vai Kopienu tiesībām kopumā [23].

42. Judikatūrā ir arī tādi piemēri, kuros Tiesa ir paplašinājusi tai iesniegtā prejudiciālā jautājuma priekšmetu, lai lemtu par Kopienu tiesību noteikuma spēkā esamību gadījumā, ja iesniedzējtiesas uzdotais prejudiciālais jautājums ir bijis noformulēts tādā veidā, ka Tiesai vienkārši bija pašai tas jāinterpretē [24].

43. Līdz ar to Tiesa sev ir atzinusi plašu rīcības brīvību, mēģinot identificēt tos Kopienu tiesību aspektus, kuru interpretācija ir vajadzīga, lai varētu atrisināt pamata lietu, kuru izskata iesniedzējtiesa, un lai varētu dot "noderīgu atbildi" iesniedzējtiesai, īstenojot ar to pilnīgu sadarbību. Saistībā ar EKL 234. pantā paredzēto tiesu sadarbību, kuru raksturo tas, ka valsts tiesai un Eiropas

20 — Skat. tostarp 1986. gada 20. marta spriedumu lietā 35/85 *Tissier* (*Recueil*, 1207. lpp., 9. punkts) un 1999. gada 18. novembra spriedumu lietā C-107/98 *Teckal* (*Recueil*, I-8121. lpp., 34. punkts).

21 — Iepriekš minētais spriedums lietā *Tissier*, 9. punkts; 1994. gada 2. februāra spriedums lietā C-315/92 *Verband Sozialer Wettbewerb* (*Recueil*, I-317. lpp., 7. punkts) un 2002. gada 7. novembra spriedums apvienotajās lietās C-228/01 un C-289/01 *Bourrasse* un *Perchicot* (*Recueil*, I-10213. lpp., 33. punkts).

22 — Kā piemērus skat. 1990. gada 27. marta spriedumu lietā C-315/88 *Bagli Pennacchiotti* (*Recueil*, I-1323. lpp.), 1995. gada 6. aprīļa spriedumu lietā C-315/93 *Flip* un *Verdegem* (*Recueil*, I-913. lpp.), kā arī iepriekš minētos spriedumus lietā *Teckal* un lietā *Bourrasse* un *Perchicot*.

23 — Kā piemērus skat. 1971. gada 14. jūlija spriedumu lietā 10/71 *Müller* u.c. (*Recueil*, 723. lpp.), 1984. gada 13. decembra spriedumu lietā 251/83 *Haug-Adrion* (*Recueil*, 4277. lpp.), iepriekš minēto spriedumu lietā *Tissier*; 1991. gada 19. novembra spriedumu lietā C-235/90 *Aliments Morvan* (*Recueil* I-5419. lpp.) un 1996. gada 26. septembra spriedumu lietā C-168/95 *Arcaro* (*Recueil*, I-4705. lpp.).

24 — Kā piemērus skat. 1977. gada 3. februāra spriedumu lietā 62/76 *Strehl* (*Recueil*, 211. lpp.), 1980. gada 15. oktobra spriedumu lietā 145/79 *Roquette Frères* (*Recueil*, 2917. lpp.) un 1990. gada 14. jūnija spriedumu lietā C-37/89 *Weiser* (*Recueil*, I-2395. lpp.).

Kopienu Tiesai — katrai savas jurisdikcijas robežās un ar mērķi nodrošināt vienādu Kopienu tiesību piemērošanu — ir tieši un savstarpēji jāsadarbojas lēmuma pieņemšanā un ir pilnībā jānovērš formālas prasības, kuras tikai varētu paildzināt tiesvedību [25]. Tādējādi plašās tiesības, kuras Tiesa sev ir piešķīrusi attiecībā uz prejudiciālo jautājumu pārformulēšanu un pat attiecībā uz to priekšmeta paplašināšanu, tāpat ir pamatotas ar tiesvedības ekonomijas apsvērumiem, jo šādas rīcības rezultātā var izvairīties no iespējamas prejudiciālā jautājuma atkārtotas iesniegšanas.

44. Protams, kaut arī neizskatās, ka *Tribunal du travail de Bruxelles* uzdotā jautājuma pārformulēšana tādā veidā, kā to piedāvā Komisija, pārsniedz Tiesas jurisdikcijas plašās robežas sniegt prejudiciālu nolēmumu saskaņā ar Tiesas judikatūrā noteikto, tas nenozīmē, ka Tiesai ir pienākums to darīt.

45. Kaut arī Tiesai saskaņā ar EKL 10. un 234. pantu ir jāatbild uz jautājumiem attiecībā uz Kopienu tiesību interpretāciju, kurus uzdod iesniedzējtiesas, kuras izpilda judikatūrā noteiktos pieņemamības nosacījumus, nevar uzskatīt, ka Tiesai ir jāatbild uz tiem jautājumiem, kurus šīs iesniedzējtiesas nav uzdevušas, bet kurus Eiropas Kopienu Tiesas tiesvedībā ir uzdevuši lietas dalībnieki, kuri piedalās prejudiciālā nolēmuma tiesvedībā, proti, saskaņā ar Tiesas Statūtu 23. pantu lietas dalībnieki pamata lietā, dalībvalstis un Komisija, kā arī attiecīgā gadījumā Eiropas Parlaments, Padome vai Eiropas Centrālā banka, kā arī jomās, kur ir piemērojams Līgums par Eiropas Ekonomikas zonu — valstis, kas nav dalībvalstis, bet kas ir Eiropas Ekonomikas zonas līguma līgumslēdzējas puses, kā arī šajā līgumā minētā EBTA Uzraudzības iestādei.

46. Tiesas tiesības sniegt iesniedzējtiesai Kopienu tiesību interpretāciju, kura pārsniedz to, ko ir lūgusi šī pati iesniedzējtiesa, ir jāīsteno ļoti uzmanīgi un atbilstoši lietderības iemesliem.

47. Šajā gadījumā jānovēro, ka Komisijas iesniegtais jautājums būtiski pārsniedz šaubas, uz kurām ir norādījusi iesniedzējtiesa. Nolēmumā nekur nav minēts, ka *Tribunal du travail de Bruxelles* ir šaubas par 1976. gada 8. aprīļa Karaliskā dekrēta 16. panta 1. punkta pirmās daļas — kuras interpretāciju tā vēl nav sniegusi — saderību ar Kopienu tiesību

25 — 1965. gada 1. decembra spriedums lietā 16/65 *Schwarze* (*Recueil*, 1081. lpp., it īpaši 1094. lpp.).

noteikumiem vai principiem. Tādējādi šī ir diezgan atšķirīga situācija no tādas situācijas, kurā iesniedzējtiesa jautā par valsts tiesiskā regulējuma, kuru tā interpretē, saderību ar noteiktu Kopienu tiesību normu un kurā Tiesa, *ņemot vērā iesniedzējtiesas norādītās problēmas būtību*, atbildē norāda uz to, ka tā uzskata, ka attiecīgajā lietā norādītā tiesību norma nav piemērojama un ka ir jāinterpretē cits Kopienu tiesību noteikums, kurš ir piemērojams attiecīgajā lietā un ar kuru nav saderīgas attiecīgās tiesību normas [26].

48. Turklāt neizskatās, ka Komisijas piedāvātais prejudiciālā jautājuma pārformulējums noteikti ir vērsts uz prejudiciālā nolēmuma lietderības nodrošināšanu. Kā iepriekš norādīts, pat ja iesniedzējtiesas uzdotais jautājums nav atbilstīgi noformulēts, to, lai varētu nodrošināt lietderīgu Tiesas atbildi, var pārformulēt tādā veidā, kā iepriekš to esmu norādījis šo secinājumu 29. punktā.

49. Turklāt katrā ziņā uzskatu, ka nav atbilstīgi, ka Tiesa visās Kopienu tiesībās meklē tiesību noteikumu, kurš, iespējams, nepieļautu attiecīgo valsts tiesību noteikumu, kurš ir aprakstīts Komisijas piedāvātā jautājuma formulējumā. Tiesai vismaz būtu jāizvērtē tikai to Kopienu tiesību piemērošanas joma, uz kurām Komisija konkrētā veidā ir norādījusi savos rakstveida apsvērumos, proti, EKL 10. pants. Šādi uzskatu, pamatojoties uz analoģiju, kāda ir jaunākās judikatūras tendencēs, kurās attiecībā uz prejudiciālu jautājumu pieņemamību tiek uzsvērts, ka iesniedzējtiesai ir jānorāda precīzi iemesli, kuri tai liek uzdot jautājumu saistībā ar Kopienu tiesību interpretāciju un uzskatīt par vajadzīgu saņemt Tiesas prejudiciālo nolēmumu, kā arī paskaidrot iemeslus, kādēļ tā ir izvēlējusies noteiktas Kopienu tiesības, kuras tā lūdz interpretēt, un saistību, kāda pastāv starp interpretējamām tiesību normām un attiecīgajā strīdā, kuru tā izskata, piemērojamām valsts tiesību normām [27].

50. Visbeidzot, jānorāda, ka Tiesai ir pienākums nodrošināt, lai ieinteresētajiem lietas dalībniekiem atbilstoši Tiesas Statūtu 23. pantam būtu nodrošināta iespēja iesniegt rakstveida apsvērumus, ņemot vērā, ka pirms šādu apsvērumu iesniegšanas tās

26 — Skat., piemēram, 2004. gada 16. decembra spriedumu lietā C-293/03 *My* (Krājums, I-12013. lpp.).

27 — 2000. gada 28. jūnija rīkojums lietā C-116/00 *Laguillaumie* (*Recueil*, I-4979. lpp., 16. punkts), 2004. gada 19. oktobra rīkojums lietā C-425/03 *Provvidenza Regio* (Krājumā nav publicēts, 9. punkts), 2005. gada 1. decembra rīkojums lietā C-116/05 *Dhumeaux* u.c. (Krājumā nav publicēts, 21. punkts) un 2006. gada 13. jūlija rīkojums lietā C-166/06 *Eurodomus* (Krājumā nav publicēts, 7. un 8. punkts). It īpaši otrajā no šiem diviem rīkojumiem attiecībā uz pieņemamību ir noteikts, ka iesniedzējtiesa nebija precizējusi Kopienu tiesību noteikumus, kurus tā lūdza interpretēt (12. punkts).

tiek informētas tikai par iesniedzējtiesu nolēmumiem [28].

paziņots tikai tajā valodā, kura ir tiesvedības valoda (franču valoda). Turklāt ir jānodrošina arī iespēja iesniegt *rakstveida* apsvērumus.

51. Tieši iepriekš šo secinājumu 47. punktā minēto iemeslu dēļ iespēja ieinteresētajiem lietas dalībniekiem atbilstoši Tiesas Statūtu 23. pantam iesniegt rakstveida apsvērumus par iespējami pastāvošām Kopienu tiesībām, kurām ir pretēja tāda valsts tiesību norma kā 1976. gada 8. aprīļa Karaliskā dekrēta 16. panta 1. punkta pirmā daļa, kā to pēc saviem ieskatiem interpretē Kase, kaut gan tā nav izslēdzama, ir tikai ļoti teorētiska. Patiešām, iepriekš minētie lietas dalībnieki — kuri atbilstoši Tiesas Reglamenta 104. panta 4. punktam tika informēti par Komisijas iesniegtajiem rakstveida apsvērumiem — varēja šajā sakarā ieņemt nostāju un lūgt noteikt tiesas sēdi, un līdz ar to izteikt mutvārdu apsvērumus. Tomēr, no vienas puses, nedrīkst aizmirst, ka Tiesas Statūtu 23. pantā minētie lietas dalībnieki tiek informēti tikai par iesniedzējtiesas nolēmumu (it īpaši dalībvalstis, papildus saņemot tulkojumu katrā no dalībvalsts valodām) [29], bet par rakstveida apsvērumiem, kurus iesniedz Komisija attiecīgajā prejudiciālā nolēmuma procesā, attiecīgajiem lietas dalībniekiem tiek

52. Līdz ar to izskatās, ka prejudiciālā jautājuma priekšmeta paplašināšana, kā to iesaka Komisija, pieprasītu, lai dalībvalstīm un lietas dalībniekiem pamata prāvā būtu dota iespēja iesniegt rakstveida apsvērumus par Komisijas izvirzīto jautājumu. Manuprāt, ļoti nozīmīgi būtu aicināt Beļģijas valdību iesniegt rakstveida apsvērumus, jo ar šo jautājumu netieši tiek apšaubīta Beļģijas tiesiskajā regulējumā paredzētās tiesību normas saderība ar Kopienu tiesībām. Protams, vēl joprojām ir iespējams iegūt attiecīgos apsvērumus, tomēr tas paildzinātu šīs tiesvedības atrisināšanu.

53. Manuprāt, atbilstoši iepriekš minētajiem apsvērumiem, nav ieteicams Tiesai paplašināt šajā procesā iesniegtā jautājuma priekšmetu, kā to iesaka Komisija. Līdz ar to prejudiciālā jautājuma priekšmetam, manuprāt, jāsaglabājas tajās robežās, uz kurām iepriekš norādīju šo secinājumu 29. punktā. Turklāt jāatgādina, ka Komisijai vienmēr pastāv iespēja iesniegt Tiesā jautājumu saistībā ar 1976. gada 8. aprīļa Karaliskā dekrēta

28 — 1982. gada 1. aprīļa spriedums apvienotajās lietās no 141/81 līdz 143/81 *Holdijk* u.c. (*Recueil*, 1299. lpp., 6. punkts) un 2003. gada 11. septembra spriedums lietā C-207/01 *Altair Chimica* (*Recueil*, I-8875. lpp., 25. punkts); 1995. gada 23. marta rīkojums lietā C-458/93 *Saddik* (*Recueil*, I-511. lpp., 13. punkts) un iepriekš minētais rīkojums lietā *Laguillaumie*, 14. punkts.

29 — Skat. iepriekš minēto rīkojumu lietā *Laguillaumie*, 24. punkts.

16. panta 1. punkta pirmās daļas saderību ar Kopienu tiesībām, ierosinot pienākuma neizpildes procedūru atbilstoši EKL 226. pantam.

54. Tādējādi turpinājumā tikai pakārtotā veidā un tikai virspusēji pēc būtības izskatīšu jautājumu, vai EKL 10. pants pieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, atbilstoši kuram valsts iestādes, kuras kompetencē ir izmaksāt ģimenes pabalstus par pašnodarbinātas personas apgādībā esošiem bērniem, aprēķinot pabalstu apmērus, neņem vērā šīs pašnodarbinātās personas bērnu, par kuru tiek saņemti ģimenes pabalsti, pamatojoties uz Civildienesta noteikumiem vai PDNK, lai noteiktu šīs pašnodarbinātās personas pārējo bērnu pakāpes, kuras atbilstoši šim valsts tiesiskajam regulējumam ietekmē par šiem bērniem izmaksājamo ģimenes pabalstu apmēru.

55. Uz iepriekš minēto jautājumu Komisija atbildēja noraidoši, atsaucoties uz spriedumu lietā *My* [30], kurš attiecas uz valsts tiesisko regulējumu, ar kuru kompetentajai pensiju iestādei tika liegta iespēja ņemt vērā tos nodarbinātības gadus, kuri bija nostrādāti Kopienu iestādēs, lai atbilstoši valsts tiesiskajam regulējumam varētu atzīt tiesības uz priekšlaicīgu došanos pensijā.

56. Iepriekš minētajā spriedumā Tiesa, norādot, ka EKL 10. pants uzliek dalībvalstīm pienākumu atvieglot Kopienas uzdevumus, faktiski nolēma, ka minētais pants, lasot to kopā ar Civildienesta noteikumiem, nepieļauj šādu valsts tiesisko regulējumu [31].

57. Tomēr jānorāda, ka pie šāda secinājuma Tiesa nonāca pēc tam, kad tā bija konstatējusi, ka attiecīgais valsts tiesiskais regulējums "var traucēt un tādējādi atturēt no profesionālo darbību veikšanas Eiropas Savienības iestādē, jo, pieņemot darbu šādā iestādē, darba ņēmējs, kurš iepriekš bijis piesaistīts valsts pensiju sistēmai, saskaņā ar šo regulējumu var zaudēt iespēju saņemt vecuma pabalstu, uz ko viņam būtu tiesības, ja viņš nebūtu nodarbināts šajā darbā" [32].

58. Līdz ar to Tiesa, uzskatot, ka attiecīgais valsts tiesiskais regulējums ir pretējs EKL 10. pantam, pat ja to lasa kopā ar Civildienesta noteikumiem, piešķīra nozīmi apstāklim, ka tādējādi varētu tikt apgrūtināta

30 — Minēts iepriekš.

31 — *Ibidem*, 48. un 49. punkts.

32 — *Ibidem*, 47. punkts.

to darba ņēmēju pieņemšana darbā Kopienu iestādēs, kuriem ir noteikts darba stāžs, kā rezultātā tiktu apgrūtināta Kopienu iestāžu darbība.

59. Analogu pieeju Tiesa iepriekš pieņēmusi spriedumā lietā *Tither*[33], kas attiecās uz valsts tiesisko regulējumu, ar kuru tika paredzēts atbalsts mājokļa iegādei un uzlabošanai un ar kuru paredzētais atbalsts (atbalsts attiecībā uz procentiem, kas tika maksāti par hipotekāriem aizdevumiem) tika liegts personām, kuras veica tādas darbības, par kurām viņas saņēma nodokļu maksājuma atbrīvojumu saskaņā ar īpašu atbrīvojumu vai imunitāti, un līdz ar to tie tika liegti Kopienu ierēdņiem. Iesniedzējtiesa Tiesai jautāja, vai ar EEK līguma 5. pantu (jaunajā redakcijā — EK līguma 5. pants, jaunajā redakcijā pēc grozījumiem — EKL 10. pants) attiecīgajai dalībvalstij ir uzlikts pienākums piešķirt šādu atbalstu arī iepriekš minētajām personām, ja viņas atbilst visiem citiem attiecīgajā sistēmā norādītajiem priekšnosacījumiem. Tiesa, atgādinot, ka iepriekš minētā tiesību norma "it īpaši uzliek dalībvalstīm pienākumu atturēties no tādiem pasākumiem, kas varētu apgrūtināt Kopienu iestāžu darbības", norādīja, ka, pat ja attiecīgais tiesību regulējums varētu radīt "sekas, ar kurām Kopienu ierēdņiem un darbiniekiem liegtu finansiālo atbalstu, kuru viņi varētu saņemt, ja viņiem nebūtu šāds statuss", neizskatās, ka šī sistēma ir tāda, lai "atrunātu noteiktas personas stāties Kopienu dienestā vai arī liktu tām atstāt savu amatu, kuru tās pilda", citiem vārdiem sakot, tāda sistēma, kas "ierobežo Kopienu iestāžu darbību". Līdz ar to Tiesa secināja, ka EEK līguma 5. pants neliedz dalībvalstīm atteikt Kopienu ierēdņiem un darbiniekiem iegūt atbalstu, kurš pamata lietā bija paredzēts valsts tiesiskajā regulējumā.

60. Atgriežoties pie prejudiciālā nolēmuma procedūras šajā lietā, manuprāt, ir grūti apgalvot, ka tāds regulējums kā 1976. gada 8. aprīļa Karaliskā dekrēta 16. panta 1. punkta pirmā daļa — ja tā tiek interpretēta tādā nozīmē, ka atbilstoši tajā noteiktajam ar šo tiesību normu tiek liegta iespēja ņemt vērā pašnodarbinātas personas bērnus, par kuriem tiek saņemti ģimenes pabalsti, pamatojoties uz Civildienesta noteikumiem un PDNK — ir tāds, ka ar to atsevišķas personas tiek atturētas no darba uzsākšanas Kopienās vai arī tiek veicināta viņu nodarbinātības, kuru veic šīs personas, pārtraukšana. Tieši pati Komisija, atsaucoties uz šo lietu, norāda, ka ar Beļģijas tiesisko regulējumu attiecīgais Kopienu ierēdnis (pirmais Gisenas vīrs, Adrjēna tēvs) neko nezaudē tiktāl, ciktāl tā [piemērošanas] rezultātā tiek samazināti ģimenes pabalsti, kuri Kasei ir jāizmaksā viņa šķirtajai sievai par Augustīnu un Elīzi,

33 — 1990. gada 22. marta spriedums lietā C-333/88 (*Recueil*, I-1133. lpp.).

kuri viņai ir no otrās laulības vīra, kurš nav Kopienu ierēdnis vai darbinieks [34]. Turklāt, pat ja tiktu uzskatīts, ka ar šādu samazinājumu tiktu ietekmēts ienākumu apmērs, kuru Gisena var piesaistīt, lai segtu pirmā dēla uzturēšanas izmaksas, un līdz ar to gala rezultātā paplašinātos šim tēvam, Kopienu darbiniekam, uzliktie pienākumi tiktāl, ciktāl viņam būtu jāsedz šīs izmaksas, šāda ietekme būtu pārāk netieša un nenozīmīga, lai [šo Kopienu darbinieku] atturētu vai lai viņš atteiktos no attiecīgo [dienesta] darbību pildīšanas.

61. Protams, Komisija pareizi norāda uz to, ka Beļģijas tiesiskā regulējuma piemērošana, kā tas tiek interpretēts iepriekšējā punktā, nozīmē, ka attieksme pret Gisenu un viņas bērniem Augustīnu un Elīzi tikai tādēļ, ka Adrjēna tēvs ir nodarbināts kādā no Kopienu iestādēm, ir mazāk izdevīga salīdzinājumā ar attieksmi gadījumā, ja Adrjēna tēvs neieņemtu šādu amatu [35]. Ņemot vērā šo interpretācijas kritēriju, kuru var secināt no iepriekš minētajiem spriedumiem lietā *Tither* un lietā *My*, manuprāt, Beļģijas valsts ar šādu atšķirīgu attieksmi nepārkāpj lojālas sadarbības ar Kopienu iestādēm pienākumu, kas paredzēts EKL 10. pantā.

62. Gandrīz nevajadzīgi ir piebilst (jo tas pārsniedz analīzes, uz kuru iepriekš norādīju šo secinājumu 29. un 53. punktā, robežas), ka šādu atšķirīgu attieksmi nevar kritizēt, atsaucoties uz vienlīdzīgas attieksmes principu kā uz vispārīgu Kopienu tiesību principu vai uz tā specifisko izteiksmi, kas īpaši ir noteikta ar EKL 12. pantu (diskriminācijas pilsonības dēļ aizliegums) un Padomes 1968. gada 15. oktobra Regulas (EEK) Nr. 1612/68 par darba ņēmēju brīvu pārvietošanos Kopienā [36] 7. panta 2. punktu (saskaņā ar kuru darba ņēmējs no vienas dalībvalsts, kurš ir nodarbināts citas dalībvalsts teritorijā, "bauda tādas pašas sociālās un nodokļu priekšrocības kā attiecīgās valsts darba ņēmēji"). No lietas materiāliem faktiski neizriet jebkādas norādes, pamatojoties uz kurām, varētu uzskatīt, ka uz šo situāciju ir piemērojamas Kopienu tiesības un ka tā nav tāda situācija, kura pilnībā ir piekritīga Beļģijas valsts tiesiskajam regulējumam.

34 — Komisijas rakstveida apsvērumi, 37. un 38. punkts.

35 — *Ibidem*, 40. punkts.

36 — OV L 257, 2. lpp.

V Secinājumi

63. Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, piedāvāju Tiesai uz *Tribunal du travail de Bruxelles* uzdoto prejudiciālo jautājumu atbildēt šādi:

Eiropas Kopienu Civildienesta noteikumi un Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtība, kas apstiprināti ar Padomes 1968. gada 29. februāra Regulu (EEK, *Euratom*, EOTK) Nr. 259/68, ar ko nosaka Eiropas Kopienu Civildienesta noteikumus un Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtību, kā arī paredz īpašus Komisijas ierēdņiem uz laiku piemērojamus pasākumus, ir vispārpiemērojama un uzliek saistības kopumā, un ir tieši piemērojama visās dalībvalstīs.

Iesniedzējtiesai, kuras kompetencē ir valsts tiesiskā regulējuma interpretācija un piemērošana, ir jāizvērtē, vai, ņemot vērā iepriekš minētās raksturiezīmes, šādi tiesību akti ir uzskatāmi par "Beļģijā spēkā esošu starptautisku konvenciju sociālās nodrošināšanas jomā" saskaņā ar attiecīgo valsts tiesisko regulējumu pamata lietā.